

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 807/2015-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Boris Reken, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009, za účasti Okresného súdu Komárno, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Komárno p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu j e Okresný súd Komárno p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Komárno j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právnej zástupkyne REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Boris Reken, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je stranou napadnutého súdneho konania vedeného okresným súdom v procesnom postavení obžalovaného. Dňa 26. novembra 2009 podala prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „vojenská obvodná prokuratúra“) na sťažovateľa obžalobu vo veci spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa

§ 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Sťažovateľ k doterajšiemu priebehu napadnutého konania v sťažnosti uvádza:

„Som toho názoru, že dĺžka doby trvania trestného konania v trvaní 10 rokov (119 mesiacov) od 15. 02. 2005, resp. 02. 03. 2005 (vznesenie obvinenia) do dátumu spracovania tejto sťažnosti, už sama o sebe nie je ničím ospravedlniteľná... Už 10 rokov... som nezákonne trestne stíhaný napriek tomu, že som sa nedopustil žiadneho trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, teda ani prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z. Od začiatku trestného konania zastávam názor, že som bol nezákonne zadržaný, nezákonne obvinený, nezákonne vzatý do väzby a žiaľ, do dnešného dňa nezákonne trestne stíhaný... V mojom prípade k porušeniu ústavným poriadkom zaručených práv dochádza od samého začiatku trestného konania tým, že orgány verejnej moci nesprávne aplikujú právne normy, takže sa právne závery v ich rozhodnutiach dostávajú do extrémneho nesúladu s vykonanými skutkovými zisteniami. Argument. Konania, ktoré sa mi kladú za vinu, jednak som nikdy nespáchal a ani len v teoretickej rovine spáchať nemohol...“

Vo vzťahu k procesným úkonom vykonaným v prípravnom konaní (výsluchy svedkov — poškodených) sťažovateľ namieta, že boli vykonané „jednostranne, bez upresňujúcich otázok a preto tvrdenia policajtov sa javia ako všeobecné a ničím nepodložené. Mnohé ich tvrdenia sú hypotetické, vzťahujú sa do budúcnosti a dokonca namiesto toho, aby podrobne a vecne vypovedali, vyslovujú iba svoje ničím nepodložené názory, prípadne dojmy... Obdobne, pokiaľ ide o konfrontácie v prípravnom konaní, tieto boli vykonané nie medzi mnou ako obvineným a svedkom, čo by bol aspoň formálne správny postup, ale boli v prevažnej miere vykonané medzi mnou ako obvineným a svedkom — poškodeným, čo v mojom prípade je nenáležitá a nezákonná, pretože tak ako už bolo uvedené, policajti pri uvedenej právnej kvalifikácii nemohli mať procesné postavenie svedka — poškodeného.“

K prehľadú procesných úkonov vykonaných okresným súdom v napadnutom konaní sťažovateľ uvádza, že „... prehľad svedčí o tom, že súd síce pravidelne koná, otázkou však zostáva, či tieto úkony, ktoré boli vykonané za 14 mesiacov, by sa nedali vykonať v priebehu 1 týždňa (ak by pojednávania boli nariadené na každý deň), resp. maximálne v priebehu 1 mesiaca. Zodpovedanie tejto otázky však ponechávam Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Bez významu nie je ani skutočnosť, že prvé pojednávanie bolo vytýčené na 25. 09. 2013 o 08.30 h, ktoré sa však neuskutočnilo, pretože obžaloba nebola včas zaslaná obhajcovi. Dokonca jedno pojednávanie bolo odročené cca 1,5 h pred pojednávaním.“

Sumarizujúc svoje námietky, sťažovateľ uvádza:

„Námietam neefektívnu, nesprávnu a neodbornú činnosť orgánov verejnej moci, čo v konečnom dôsledku je primárnou príčinou tejto neúnosnej doby trvania trestného konania (119 mesiacov do doby spracovania tejto sťažnosti), ktorú v zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu a štrasburskej judikatúry možno považovať za extrémne neprimeranú, a to o to viac, že nejde o civilné konania, ale o konanie trestné.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom orgánov verejnej moci – v aktuálnom štádiu konania – Okresným súdom Komárno, v konaní vedenom pod číslom konania 1 T/171/2009 porušené bolo.

II. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 41 000,- € (slovom štyridsaťjeden tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Komárno povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Orgánu verejnej moci – Okresnému súdu Komárno prikazuje, aby v konaní vedenom pod číslom konania 1T/171/2009, konal bez zbytočných prietáhov.

IV. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu...“

Sťažovateľ odôvodňuje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia tým, že *„v dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania, prejavujúceho sa nesústredenou, neodbornou, neefektívnou činnosťou orgánov verejnej moci v prebiehajúcom trestnom konaní ako celku sa dlhodobo (trvalo) nachádzam v stave právnej neistoty a v stave ťažkej životnej situácii“*.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 807/2015-22 z 2. decembra 2015 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Sťažovateľ a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nie je možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. Spr 840/15 z 18. januára 2016, v ktorom popri prehľade procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní uvádza:

«Už v čase podania obžaloby na súd t. j. koncom roku 2009 spis obsahoval 2456 strán, ktoré museli naštudovať všetci sudcovia, ktorí v predmetnej veci konali. To znamená, že už pri vydávaní trestného rozkazu bolo potrebné spis riadne naštudovať a až potom po

dôkladnom zvážení rozhodnúť vo veci. Z môjho pohľadu je v rámci konania objektívnou prekážkou tá skutočnosť, že v predmetnej trestnej veci konali už celkom štyria sudcovia a pre možné, zákonné prekážky (vzdanie sa funkcie sudcu, prerozdelenie spisov a kariérny postup sudcu) nebolo vo veci možné doposiaľ právoplatne rozhodnúť. Proti trestnému rozkazu bol podaný odpor, pričom v podaní zo dňa 8. 7. 2013 obžalovaný žiadal vypočúť všetkých policajtov (svedkov) vypočutých počas prípravného konania. Je zrejmé, že sťažovateľ tieto z pohľadu súdu objektívne okolnosti a skutočnosti, nepovažuje v priezore svojho subjektívneho, za dôvodné.

Momentálne má spis 2845 strán a 6 zväzkov príloh, pričom sťažovateľ v pozícii obžalovaného žiadal, aby boli pred súdom vypočutí všetci svedkovia z prípravného konania, ako aj prípadní ďalší svedkovia súd, ktorý rešpektoval a akceptoval jeho procesné návrhy, vykonáva rozsiahle dokazovanie, ktoré musí vykonať na hlavných pojednávaniach, pričom je nutné prihliadať aj na to, že zákonná sudkyňa, ale aj ostatní sudcovia, ktorí konali v tejto veci nie sú pracovne zaťažení iba touto jedinou trestnou vecou.

Počas dokazovania je potrebné náležite zistiť skutkový stav veci a následne správne zákonne a spravodlivo rozhodnúť, čo v niektorých prípadoch trvá dlhšiu dobu a môže byť spôsobené aj objektívnymi okolnosťami. Zo strany sťažovateľa však pripisovať obdobie od 15. 2. 2005 resp. 2. 3. 2005 do 26. 11. 2009 (t. j. od vznesenia obvinenia až do podania obžaloby) „neefektívnemu, nesprávnemu a neodbornému konaniu“ Okresného súdu Komárno je vylúčené, pretože v tomto štádiu konania t. j. v štádiu prípravného konania, Okresný súd Komárno vo veci nekonal a nerozhodoval.

V období od podania obžaloby t. j. od 26. 11. 2009 prakticky po dobu piatich rokov súd koná priebežne v rámci svojich personálnych možností a nakoľko došlo k zmene zákonných sudcov, musel aj v súlade so zákonom opätovne vykonať dokazovanie. Tieto objektívne skutočnosti nesporne taktiež prispeli k tomu, že vec ešte nie je právoplatne skončená, ale ide o také skutočnosti, ktoré sú nepredvídateľnými okolnosťami a žiaden zákonný sudca za ne nemôže niesť žiadne následky. Naďalej som toho názoru, že všetci sudcovia, ktorí v predmetnej trestnej veci konali a konajú nevytvárajú priestor pre zbytočné prietahy v konaní. Úkony, ktoré boli v tejto veci Okresným súdom Komárno vykonané a bližšie rozvedené, v tomto vyjadrení objektívne nespôsobili žiadne prietahy, medzi jednotlivými úkonmi sú s poukazom na reálnu zaťaženosť sudcov a súdu, ale aj súdov

v rámci Slovenskej republiky akceptovateľné. Procesné postupy súdu v predmetnej veci vždy smerovali a smerujú ku skončeniu veci, pričom súd prejednával a prejednáva vec priebežne, plynulé rešpektuje a dodržiava procesné, zákonné ustanovenia Trestného poriadku, ktoré neumožňovali v pokračovaní trestného konania po zákonom vynútených zmenách zákonných sudcov.

V neposlednom smere je však potrebné poukázať aj na správanie obžalovaného v konaní, ktorý taktiež procesnými prekážkami, žiadosťami o odročenie pojednávani (podrobne uvedené v chronológii úkonov), neustálymi návrhmi na doplnenie dokazovania, námietkami voči dôkazným prostriedkom, námietkou zaujatosti a pod. spôsobil a spôsobuje, že doteraz nebolo možné právoplatne skončiť uvedení trestnú vec. Dôkazom toho je aj časový rozsah t. j. doba jednotlivých hlavných pojednávani, ktoré často trvajú 6 až 8 hodín.»

Sťažovateľ, reagujúc na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v podaní doručenom ústavnému súdu 16. februára 2016 okrem iného uvádza:

„Extrémna doba trestného stíhania (viac ako 11 rokov) sama o sebe a bez ďalšieho je nepochybným a ničím neospravedlniteľným priedahov v trestnom konaní, o tejto skutočnosti nemôže mať nikto pochybnosti. Preto otázka priedahu v trestnom konaní je z hľadiska čisto formálneho (matematického) veľmi jednoduchá. Ja však primárne nenamietam formálne hľadisko, ale naopak, hľadisko materiálne. Erudovaným preštudovaním trestného spisu totiž bolo možné dospieť k záveru, že už samotná obžaloba prokurátora mala byť odporcom odmietnutá, z dôvodu porušenie ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorým sa má zabezpečiť riadne objasnenie veci (nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení) a zásadného porušenia práva na obhajobu. Ďalej, už laickej verejnosti je známe, že konanie pred orgánmi ochrany práv sa posudzuje ako jeden celok, bez ohľadu na to, či ide o trestné konanie alebo civilné konanie. Ja sa nachádzam už viac ako 11 rokov v neznesiteľnej situácii a v stave právnej neistoty...“

Súčasťou podania sťažovateľa bolo aj doplnenie petitu, ktorým sťažovateľ žiada, aby ústavný súd „túto otázku neponechal bez povšimnutia“ a rozhodol takto:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy; čl. 17 ods. 2 ústavy; čl. 6 ods. 1, ods. 3 a čl. 13 dohovoru v trestnom konaní vedenom inšpekčnou službou sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky... spisová značka ČVS: UIS-2/KOK-V-2006 (pôvodne ČTS: UIS-18/KOK-2005) z dôvodu, že trestné stíhanie proti sťažovateľovi začal, viedol a vyšetrowanie skončil nezákonný a neústavný štátny orgán, porušené bolo.“

II.

Zo spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 171/2009 ústavný súd zistil tieto skutočnosti o doterajšom priebehu napadnutého konania:

1. Dňa 26. novembra 2009 prokurátorka vojenskej obvodnej prokuratúry podala na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa v súlade s § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

2. V dňoch 23. februára 2010 a následne 6. júla 2010 došlo k zmene zákonného sudcu vo veci.

3. Dňa 29. septembra 2011 okresný súd vydal trestný rozkaz, ktorý následne doručoval s obžalobou a výzvou na vyjadrenie sa k obžalobe stranám v napadnutom konaní.

4. Proti trestnému rozkazu podal sťažovateľ 11. októbra 2011 odpor.

5. Od 1. novembra 2011 sa v zmysle § 46 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) príslušnou na konanie vo veci sťažovateľa pred okresným súdom stala Okresná prokuratúra Komárno (ďalej len „okresná prokuratúra“).

6. Dňa 23. februára 2012 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti obhajcu sťažovateľa na hlavnom pojednávaní nariadenom na 1. marec 2012 z dôvodu kolízie pojednávaní a žiadosť obhajcu sťažovateľa o určenie nového termínu hlavného pojednávania.

7. Dňa 24. februára 2012 bol nariadený nový termín hlavného pojednávania na 9. máj 2012. Hlavné pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 9. mája 2012, bolo odročené na 15. august

2012 na účely predvolania svedka, ktorý však 30. júla 2012 svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 15. august 2012 ospravedlnil. Napriek tomu sa 15. augusta 2012 hlavné pojednávanie uskutočnilo a bolo odročené na 21. november 2012 na účely predvolania svedka.

8. Z dôvodu neospravedlnenej neprítomnosti obhajcu s'ťažovateľa na pojednávaní nariadenom na 15. august 2012 a možnosti marenia termínu hlavného pojednávaní okresný súd opatrením č. k. 1 T 171/2009-2528 z 5. októbra 2012 ustanovil s'ťažovateľovi náhradnú obhajkyňu.

9. Dňa 21. novembra 2012 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. február 2013 na predvolanie a výsluchu svedka.

10. Hlavné pojednávanie nariadené na 20. február 2013 bolo 15. januára 2013 zrušené z dôvodu prerozdelenia trestnej veci podľa § 51 ods. 4 písm. c) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) pre výraznú nerovnomernosť v zaťažnosti zákonného sudcu (k zmene zákonného sudcu došlo 16. januára 2013).

11. Zákonný sudca vyzval 5. marca 2013 obhajcu s'ťažovateľa na vyjadrenie sa k podanému odporu proti trestnému rozkazu. Obhajca s'ťažovateľa 3. apríla 2013 okresnému súdu oznámil, že odpor proti trestnému rozkazu berie späť. Okresný súd následne 17. apríla 2013 obhajcu s'ťažovateľa vyzval na zaslanie oznámenia o späťvzatí odporu proti trestnému rozkazu poštou s podpisom s'ťažovateľa.

12. S'ťažovateľ 25. apríla 2013 okresnému súdu oznámil, že na podanom odpore proti trestnému rozkazu trvá.

13. Dňa 9. mája 2013 s'ťažovateľ odvolal splnomocnenie na svoje zastupovanie v predmetnom trestnom konaní obhajcovi [REDAKOVANÉ] a predložil splnomocnenie na svoje zastupovanie udelené [REDAKOVANÉ].

14. Dňa 12. júna 2013 bolo na účely výsluchu svedkov nariadené hlavné pojednávanie na 25. september 2013; s'ťažovateľ bol zároveň vyzvaný na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov, ktoré okresnému súdu doručil 9. júla 2013.

15. Dňa 5. augusta 2013 s'ťažovateľ okresnému súdu oznámil, že odvolal splnomocnenie na svojej zastupovanie udelené obhajcovi [REDAKOVANÉ] a zároveň 30. augusta 2013 predložil splnomocnenie na svoje zastupovanie iným obhajcom.

16. Dňa 11. septembra 2009 predvolaný svedok ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 25. september 2013. Z úradného záznamu z 23. septembra 2013 vyplýva, že zákonný sudca zistil zmenu v právnom zastupovaní s'ťažovateľa až v tento deň, v dôsledku čoho bolo pre vadu v doručovaní predvolania hlavné pojednávanie nariadené na 25. september 2013 zrušené; následne okresný súd novému obhajcovi s'ťažovateľa doručoval obžalobu.

17. Dňa 25. novembra 2013 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. február 2014 na účely predvolania svedkov.

18. Dňa 11. decembra 2013 s'ťažovateľ doručil okresnému súdu námietku zaujatosti proti sudcom okresného súdu a prokurátorom okresnej prokuratúry a návrh na odňatie veci a jej prikázanie inému okresnému súdu. Okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 Pv 623/2011-19 zo 16. decembra 2013 nevyhlúčila prokurátorku tamojšej prokuratúry z vykonávania úkonov trestného konania. Z dôvodu návrhu s'ťažovateľa na odňatie veci a jej prikázanie inému okresnému súdu bol spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 9. januára 2013. Krajský súd rozhodol o návrhu s'ťažovateľa na neverejnom zasadnutí 16. januára 2014 uznesením sp. zn. 4 Nto 1/2014 tak, že trestnú vec s'ťažovateľa okresnému súdu neodňal.

19. Dňa 30. januára 2014 s'ťažovateľ doručil okresnému súdu vyjadrenie vo veci, ktoré bolo následne doručované okresnej prokuratúre.

20. Dňa 24. februára 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. marec 2014 na účely predvolania svedkov; hlavné pojednávanie nariadené na 24. marec 2014 sa neuskutočnilo.

21. Dňa 7. apríla 2014 okresný súd zrušil opatrenie o ustanovení náhradného obhajcu s'ťažovateľa.

22. Dňa 28. apríla 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. jún 2014.

23. S'ťažovateľ doručil okresnému súdu 23. júna 2014 vyjadrenie vo veci; zároveň sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. september 2014 na účely predvolania a výsluch svedkov.

24. Dňa 26. júna 2014 okresný súd dožiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) o doručenie predvolania svedkovi.

25. Dňa 29. septembra 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 20. október 2014 na účely predvolania svedkov; zákonný sudca dožiadal o doručenie predvolania svedkov okresné riaditeľstvo.

26. Dňa 20. októbra 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. november 2014 na účely predvolania svedkov a ich výsluchu; zákonný sudca dožiadal o doručenie predvolaní svedkov Okresné riaditeľstvo Policajného zboru [REDAKOVANÉ] a okresné riaditeľstvo.

27. Dňa 19. novembra 2014 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 26. január 2015 na účely predvolania svedkov a ich výsluchu. Dňa 24. novembra 2014 zákonný sudca požiadal o predvedenie svedka na hlavné pojednávanie nariadené na 26. január 2015 Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ]

28. Dňa 26. januára 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. február 2015 s tým, že zákonný sudca opätovne požiadal o predvedenie svedka okresné riaditeľstvo a predvolal na výsluch ďalších svedkov.

29. Dňa 19. februára 2015 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti svedka na hlavnom pojednávaní nariadenom na 23. február 2015 pre neodkladné pracovné záležitosti.

30. Dňa 23. februára 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 31. marec 2015 na účely opätovného predvolania svedkov; sťažovateľ zároveň doručil návrh na vykonanie dôkazov – výsluch všetkých policajtov vypočutých počas prípravného konania v procesnom postavení svedkov, ktorý bol doručovaný okresnej prokuratúre.

31. Okresné riaditeľstvo 27. februára 2015 oznámilo okresnému súdu negatívny výsledok vo veci predvedenia svedka. Zákonný sudca následne 18. marca 2015 dožiadal o predvedenie svedka Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ]

32. Dňa 31. marca 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 11. máj 2015 na účely predvolania ďalších svedkov (predvedenie svedka Obvodným oddelením Policajného zboru [REDAKOVANÉ] bolo neúspešné).

33. Dňa 2. apríla 2015 okresné riaditeľstvo oznámilo okresnému súdu negatívny výsledok vo veci predvedenia svedka. Dňa 15. apríla 2015 zákonný sudca dožiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru [REDAKOVANÉ] o doručenie predvolania svedkovi.

34. Dňa 11. mája 2015 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 24. jún 2015 na účely predvolania svedkov a ich výsluchu. Zákonný sudca 18. mája 2015 požiadal okresné riaditeľstvo o doručenie predvolania svedkovi. Dňa 22. júna 2015 predvolaný svedok ospravedlnil svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní nariadenom na 24. júna 2015.

35. Dňa 24. júna 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. september 2015 na účely predvolania a výsluch ďalších svedkov.

36. Dňa 13. júla 2015 zákonný sudca požiadal okresné riaditeľstvo a Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ] o doručenie predvolaní svedkov.

37. Dňa 23. septembra 2015 bol zrušený termín hlavného pojednávania nariadeného na 28. september 2015; nový termín hlavného pojednávania bol určený na 2. november 2015. Obhajca sťažovateľa okresnému súdu 2. novembra 2015 ospravedlnil svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní z dôvodu zdravotných komplikácií a súčasne oznámil, že sťažovateľ súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 3. február 2016 na účely predvolania svedkov a ich výsluchu. Zákonný sudca dožiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ] o doručenie zásielky predvolanému svedkovi.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009, v ktorom vystupuje na strane obžalovaného.

Vzhľadom na skutočnosti uvádzané sťažovateľom v jeho reakcii na vyjadrenie predsedu okresného súdu považuje ústavný súd za potrebné vyjadriť sa ku skutočnosti, že sťažovateľ vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 16. februára 2016 (v časti II tohto podania označenej nadpisom „*Doplnenie petitu*“, pozn.) doplnil pôvodne navrhnutý petit tak, aby ústavný súd nad rámec pôvodne navrhnutého petitu vo svojom rozhodnutí tiež vyslovil, že jeho „... *Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy; čl. 17 ods. 2 ústavy; čl. 6 ods. 1, ods. 3 a čl. 13 dohovoru*“ boli porušené (aj) „*inšpekčnou službou sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky*“ v konaní vedenom pod „*ČVS: UIS-2/KOK-V-2006 (pôvodne ČTS: UIS-18/KOK-2005) z dôvodu, že trestné stíhanie proti sťažovateľovi začal, viedol a vyšetrovanie skončil nezákonný a neústavný štátny orgán...*“.

V nadväznosti na uvedený návrh sťažovateľa ústavný súd s poukazom na § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde zdôrazňuje, že sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 3. februára 2015 napadol len postup okresného súdu v napadnutom konaní a domáhal sa v tejto súvislosti vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z pôvodne navrhnutého petitu a rešpektujúc § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 807/2015 z 2. decembra 2015 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie (len) v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. V súlade so zmyslom a účelom § 20 ods. 4 v spojení s § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde bol označeným uznesením o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vymedzený predmet konania, ktorým je ústavný súd v ďalšom priebehu konania viazaný, t. j. nemôže ho (ani na návrh účastníkov konania) meniť ani dopĺňať. Ústavný súd preto rozhodoval o sťažnosti len v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Vo vzťahu k výkladu a aplikácii základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru

Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uplatňovanú vo vzťahu k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v obsahu týchto práv neexistujú žiadne zásadnejšie odlišnosti (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07). Za týchto okolností možno preskúmať namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spoločne.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. 6. 1968).

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, ide o pojem relatívny. Neexistuje žiadna absolútne ustanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978). Čas na konanie bez zbytočných prieťahov teda spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup súdu môže mať povahu prieťahov v konaní (napr. I. ÚS 137/02).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že predmetom napadnutého konania vedeného okresným súdom je prerokovanie a rozhodovanie o obžalobe podanej proti sťažovateľovi [obžaloba pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pozn.], ústavný súd konštatuje, že už samotný charakter tohto konania kladie na orgány činné v trestnom konaní zvýšené nároky na ich prednostné a rýchle vybavenie v záujme čo najrýchlejšieho dosiahnutia právnej istoty strán trestného konania tak, ako to priamo vyplýva aj z § 2 ods. 7 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, podľa ktorého má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v „primeranej lehote“ prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak (obdobne § 2 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, pozn.).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie nemožno považovať z právneho hľadiska za zložitú. Zo spisu vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa je predmetom napadnutého konania rozhodovanie o obžalobe podanej proti sťažovateľovi za spáchanie „v bodoch 1 až 3 trojnásobného trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, v bodoch 4 a 5 pokračovacieho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, v bodoch 6 až 25 pokračovacieho trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a v bode 26

trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005“. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej rozhodovacej agende všeobecných súdov v trestných veciach. Zo skutkového hľadiska ústavný súd v zhode s vyjadrením predsedu okresného súdu aj vzhľadom na skutočnosť, že obžaloba sa týka 26 skutkov, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť ako riaditeľ [REDAKOVANÉ], „z titulu funkčnej nadržanosti za účelom vylepšenia štatistiky“, považuje napadnuté konanie za zložitejšie, čo vyplýva zo zvýšených časových nárokov na vykonávanie dôkazov na hlavnom pojednávaní (najmä v súvislosti s vykonávaním dokazovania formou svedeckých výpovedí). Skutkovú zložitosť veci ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadost'učinenia.

Pokiaľ ide o povahu veci a jej význam pre sťažovateľa, ústavný súd v zhode s judikatúrou ESĽP (napr. rozsudok vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. 6. 1987) akcentuje, že doba trestného konania sa vo všeobecnosti posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného (obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povest', postavenie v zamestnaní a pod.).

2. V súvislosti s druhým kritériom, ktoré štandardne uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, ústavný súd konštatuje, že aj sťažovateľ ako strana napadnutého trestného konania má v spojení so správaním svojho obhajcu negatívny podiel na jeho doterajšom priebehu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na neospravedlnenú neprítomnosť obhajcu sťažovateľa na hlavnom pojednávaní nariadenom na 15. august 2012, v dôsledku ktorej bolo hlavné pojednávanie odročené na 21. november 2012, pričom v nadväznosti na túto skutočnosť bol okresný súd nútený ustanoviť sťažovateľovi novú obhajkyňu. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti vzal zreteľ tiež na procesné návrhy sťažovateľa uplatnené v priebehu napadnutého konania (návrh na výsluch všetkých policajtov vypočutých už počas prípravného konania v procesnom postavení svedkov, ním podané námietky zaujatosti, návrh na odňatie a prikázanie veci inému okresnému súdu či voľby nových obhajcov), ktoré mali objektívne vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje

na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sťažovateľ neznáša zodpovednosť za predĺženie konania, ku ktorému došlo v dôsledku uplatnenia svojich procesných práv, ale zároveň nemožno zodpovednosť v takomto prípade pripísať ani na ťarchu okresnému súdu (m. m. III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Ústavný súd v nadväznosti na uvedené východisko obsiahnuté v ustálenej judikatúre dobu potrebnú na to, aby sa okresný súd vysporiadal s procesnými návrhmi sťažovateľa, primerane zohľadnil pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia.

3. V súvislosti s hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd považuje za potrebné taktiež poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99). Po preskúmaní doterajšieho priebehu napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že v ňom došlo k prietahom spôsobeným jednak neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ako aj jeho neefektívnou činnosťou, čo spôsobilo neprimerané predĺženie predmetného konania.

Napadnuté konanie vedené okresným súdom sa začalo podaním obžaloby (november 2009) a trvá už viac ako 6 rokov. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že bezprostredne po podaní obžaloby prokurátorkou vojenskej prokuratúry (26. novembra 2009) došlo k obdobiu dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti, keďže okresný súd až v septembri 2011 vydal v trestnej veci sťažovateľa trestný rozkaz (takmer dva roky po podaní obžaloby).

Ďalší priebeh napadnutého konania po vydaní trestného rozkazu je charakteristický neefektívnym postupom okresného súdu. V prerokovanej veci došlo celkom štyrikrát k zmene zákonného sudcu, čo predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti označil ako objektívne prekážky postupu okresného súdu (vzdanie sa funkcie sudcu, prerozdelenie spisov a kariérny postup sudcu), ktoré by mali čiastočne ospravedlniť

neprimerane dlhé rozhodovanie okresného súdu v napadnutom konaní. Túto argumentáciu okresného súdu ústavný súd ale neakceptoval s poukazom na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 23/03, I. ÚS 141/03, II. ÚS 153/06), v ktorej opakovane uvádza, že personálne problémy (zmeny zákonných sudcov) a nadmerné množstvo vecí (dňa 16. januára 2013 bola vec sťažovateľa pridelená novému zákonnému sudcovi z dôvodu nerovnomernej zaťažnosti sudcov okresného súdu), v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia (m. m. I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02). Okresný súd vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Ako neefektívny hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu, v dôsledku ktorého bolo zrušené hlavné pojednávanie nariadené na 25. september 2013 z dôvodu neupovedomenia nového obhajcu sťažovateľa o hlavnom pojednávaní, aj napriek skutočnosti, že táto zmena bola sťažovateľom okresnému súdu riadne oznámená v dostatočnom časovom predstihu pred konaním hlavného pojednávania.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ sa tiež domáhal, aby ústavný súd okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 1 T 171/2009 nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľa taktiež vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 41 000 € „z dôvodu, že finančné zadost'učinenie je jediné a iste dôraznejšie voči orgánu verejnej moci Slovenskej republiky...“.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Majúc na zreteli konkrétne okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania, obdobia nečinnosti, ako aj období, v ktorých došlo k neefektívnej činnosti okresného súdu, a zohľadňujúc skutkovú zložitost' veci i čiastočný podiel sťažovateľa na predĺžení konania, ústavný súd dospel k názoru, že

priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o úhrade trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje za 2 úkony sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platcom DPH; celková úhrada trov konania za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 355,73 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016